

Antal Balázs

egy épp odaérőnek

B a l l a d a

Van olyan akinek ennyi év alatt
kimoshatatlanra fakul az arca
a tükroket elkerüli
emberi szembe nem néz
néha próbaképpen egy-egy állatába
lélekről régesrég nem hallott
mert csak azt hallja hogy az óra egyre ketyeg

f e l e z ő i d ő h ő z

Más ennyi év alatt mindent eldobált
nem veszi észre hogy már ő maga sincsen meg
eltévedt a harmincas a negyvenes éveiben
és ami még nagyobb gáz
hogy senki sem keresi

é r k e z ő k r ő l

Van aki azalatt annyi mindent összeszedett
és még mindig szedi
de már eleve nem volt sehol
nem is kell számolni az évet hogy mikortól
nyilván ő is életében mást számolgatott
és közben meg élete nem is volt
és ő észre se vette se más
mindenki csak az annyi mindent látta végig

És van aki minderre esélyt sem kapott
és nem is tudott róla hogy neki is lehetne
ahogy mondják se ereje se tehetsége nem volt
úgy lett életében félholt
hogy még olyan se akadt aki emberszámba se vegye

De beszéljünk inkább arról a néhányról
aki fél életét leélve nem romlott meg
és nem lett a keserűségtől sem büzlő alak
és a tükrok ma is a barátai
belenéz mindennap a gyerekei a szülei a felesége szemébe
és van is amit mondjon nekik
amit megjegyezhetnek hogy éljenek vele és belőle
és amit mindig keressenek majd sorra mindenki

Nincsenek kopások és feledések
csak barátok valamennyire
akkor is egymás életében
hogyha menthetetlenül a messzeségben
múltak ki közülük az évek

Tudni valamit
jól tudni
örökké visszarévedni rá mint a titokra
hogy a fiú a hosszú bánatvonal túlvégén
még mindig a szívére hallgat
és az a szív azt mondja
rám számíthattok testvérek